

Επειδή πᾶσαν πόλιν ὀρώμεν
κοινωνίαν τινὰ οὖσαν
καὶ πᾶσαν κοινωνίαν
ἀγαθοῦ τινος ἕνεκεν
συνεστηκυῖαν
(τοῦ γὰρ εἶναι δοκοῦντος
ἀγαθοῦ χάριν
πάντα πράττουσι πάντες),
δήλον
ὡς πᾶσαι μὲν
ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται,
μάλιστα δὲ
καὶ τοῦ κυριωτάτου
πάντων
ἢ πασῶν κυριωτάτη
καὶ πάσας περιέχουσα τὰς ἄλλας.
Αὕτη δ' ἐστὶν
ἡ καλουμένη πόλις
καὶ ἡ κοινωνία ἢ πολιτική.
Ἐπειδ' ἡ πόλις
τῶν συγκειμένων,
καθὰ περ ἄλλο τι
τῶν ὄλων μὲν
συνεστώτων δ' ἐκ πολλῶν μορίων,
δήλον ὅτι
πρότερον
ὁ πολίτης
ζητητέος
ἢ γὰρ πόλις
πολιτῶν τι πληθός ἐστιν.
Ὅστε
τίνα χρὴ καλεῖν πολίτην
καὶ τίς ὁ πολίτης
ἐστὶ σκεπτέον.
Καὶ γὰρ
ὁ πολίτης
ἀμφισβητεῖται
πολλάκις·
οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν ὀμολογοῦσι πάντες
εἶναι πολίτην·
ἔστι γὰρ τις
ὃς
ἐνδημοκρατία
πολίτησιν
ἐν ὀλιγαρχία
πολλάκις
οὐκ ἔστι πολίτης.

Επειδὴ βλέπομε ὅτι καθεπόλη
εἶναι ἓνα εἶδος κοινότητος
καὶ ὅτι καθεκοινότησα
γὰρ τὴν ἐπίτευξιν κάποιου ἀγαθοῦ
ἔχει συσταθεῖ
(γιατί γὰρ χάρις αὐτοῦ που θεωροῦν
ὅτι εἶναι καλὸ
ὅλοι κάνουν τὰ πάντα),
εἶναι φανερό
ὅτι ὅλες (οἱ κοινότητες)
ἐπιδιώκουν κάποιον ἀγαθόν
καὶ κυρίως
(ἐπιδιώκει) τὸ ἀνώτερον
ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ
αὕτη που εἶναι ἀνώτερη ἀπό ὅλες
καὶ κλείνει μέσα τῆς ὅλες τῆς ἄλλης.
Αὕτη εἶναι
ἡ λεγόμενη πόλις
ἢ πολιτικὴ κοινωνία.
Επειδὴ ὁμῶς ἡ πόλις ἀνήκει
στὴν κατηγορίαν τῶν σύνθετων πραγμάτων,
ὅπως ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα
που τὸ καθένα τὸς εἶναι ἐνάδιον,
ἀποτελούμενο ὁμῶς ἀπὸ πολλὰ μέρη,
εἶναι φανερό ὅτι
πρὶν ἀπὸ οὐδὲ ποτε ἄλλο
τι εἶναι ὁ πολίτης
πρέπει νὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε·
γιατί ἡ πόλις
εἶναι ἐνάδιον ἀπὸ πολίτες.
Επομένως
ποιοὺν πρέπει νὰ ὀνομάζουμε πολίτη
καὶ ποῖος εἶναι ὁ πολίτης
πρέπει νὰ ἐξετάσουμε.
Για τὸ περιεχόμενον, πράγματι,
τῆς λέξεως πολίτης
διατυπώνονται διαφορετικῆς
μεταξὺ τὸς γνώμες
πολλές φορές·
δεν ὑπάρχει ἰδηλαδὴ ὀμοφωνία
γὰρ τὸ περιεχόμενον τῆς λέξεως πολίτης·
γιατί αὐτός
που σ' ἐνάδημοκρατικὸν πολίτευμα
εἶναι πολίτης
σ' ἐνά ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα
πολλές φορές
δεν εἶναι πολίτης.

B1.

- ☞ Ο Αριστοτέλης διατυπώνει παραγωγικά τον εξής συλλογισμό:
- 1^η προκείμενη
    - ο πᾶσανπόλινὸρῶμενκοινωνίαντιναοὔσαν
  - 2^η προκείμενη
    - ο πᾶσανκοινωνίανἀγαθοῦτινοςἐνεκενσυνεστηκυῖαν.
  - Συμπέρασμα
    - ο δηλονὼςπᾶσαιμὲνἀγαθοῦτινοςστοχάζονται, μάλιστα δέτουκυριωτάτου πάντων ἢ πασῶνκυριωτάτηκαὶ πάσας περιέχουσα τὰςἄλλας
- Ο Αριστοτέλης υποστηρίζει ότι η πόλη είναι μια μορφήκοινωνίας.
- ο Η λέξη κοινωνία γεννήθηκε από το ρήμα *κοινωνῶ*.
    - Αυτό σημαίνει «συμμετέχω σε κάτι», «παίρνω μέρος σε κάτι μαζί με κάποιον ἄλλο ἢ κάποιους ἄλλους».
  - ο Ο ὅρος «κοινωνία» λοιπὸν ἰσοδυναμεί με τον ὅρο πολιτικήκοινωνία.
    - Η κοινωνία είναι ομάδα ανθρώπων με κοινὰ στοιχεία και κοινὸςστόχους.
- Ο Αριστοτέλης υποστηρίζει ότι **κάθεκοινωνίασυγκροτεῖταιγια κάποιον αγαθὸ**.
- ο **Βασικὴ θέση** της αριστοτελικῆς σκέψης αποτελεί ὅτι:
    - η φύση δεν κάνει **τίποταστην τύχη**
  - ο Το **λογικὸ συμπέρασμα** που ακολουθεῖ με βεβαιότητα είναι:
    - **ὅλα γίνονται για κάποιον σκοπὸ**.
      - η φιλοσοφία του Αριστοτέλη εἶχε ἓναν **τελολογικὸχαρακτήρα**.
    - Επομένως και η **συγκρότηση** κάθε **κοινωνίαςπροϋποθέτει** την **ύπαρξη** κάποιου **σκοποῦ**.
      - **Στόχος** κάθε **κοινωνίας** είναι η **επίτευξη** κάποιου **αγαθοῦ**.
- Στα **Ἠθικά Νικομάχεια** Αριστοτέλης κάνει λόγο για διάφορες **κοινωνίες**, που η καθεμιά τους ἔχει ἓνα ἐπιμέρους **συμφέρον**:
- αυτοὶ που πολεμοῦν μαζί ἐπιδιώκουν τον πλοῦτο, τη νίκη ἢ την κατάκτηση μιας πόλης
  - οὶ ναυτικοὶ ἔχουν στόχο την ἀπόκτηση χρημάτων
  - κάτι ἀνάλογο συμβαίνει σε ὅσους ἀνήκουν σε μια φυλὴ ἢ σε ἓναν δῆμο.
- ο Αυτὲς τις κοινωνίες ο Αριστοτέλης:
    - τις **θεωρεῖμόρια** της **πολιτικῆς κοινωνίας**.
    - τις **τοποθετεῖ** σε **υποδεέστερη** ἀπὸ αὐτὴν **θέση**.
      - Η **πολιτικὴ κοινωνία** δεν **στοχεύει** στο εἰδικὸ κατὰ περίπτωσιν **συμφέρον**, **στο συμφέρον** της στιγμῆς, ἀλλὰ σ' αὐτὸ που **αφορᾷ ἅπαντατὸνβίον**.

B2.

- ⊗ Ο Αριστοτέλης προχωρεί με μεθοδικότητα:
- ο Αρχικά υποστήριξε ότι για να εξετάσουμε τα πολιτεύματα πρέπει πρώτα να ορίσουμε ποιο είναι το περιεχόμενο της έννοιας πόλη.
  - ο Τώρα υποστηρίζει ότι για να εξετάσουμε το περιεχόμενο του όρου πόλη, πρέπει πρώτα να ορίσουμε ποιο είναι το περιεχόμενο της έννοιας πολίτης.
- ⊗ Ο φιλόσοφος θα αναφέρει δύο λόγους για τους οποίους καθίσταται επιτακτική ανάγκη να οριστεί το περιεχόμενο του όρου πολίτης.
- I. Η πόλη, το κράτος, ανήκει στην κατηγορία των "σύνθετων" πραγμάτων (ή πόλις τῶν συγκειμένων).
- ο Όπως κάθε άλλο σύνθετο δημιούργημα που αποτελεί ένα "όλον", έχει συντεθεί από πολλά μικρότερα τμήματα.
    - Η γνώση, λοιπόν, του όλου προϋποθέτει την προηγούμενη γνώση των μερών του.
  - ο Το κράτος είναι μια σύνθεση πολιτών.
    - Αν θέλουμε να γνωρίσουμε τι σημαίνει πόλη, πρέπει πρώτα να μάθουμε τι είναι ο πολίτης (τι τῶν ὅλων πληθός ἐστι).
- II. Δεν υπάρχει μια κοινά αποδεκτή άποψη σχετικά με το τι είναι ο πολίτης (ο πολίτης ἀμφισβητεῖται πολλάκις).
- ο Η φύση του πολίτη, όπως και η φύση του κράτους, είναι ένα θέμα που προκάλεσε πολλές συζητήσεις.
  - ο Απόδειξη αποτελεί ότι ανάλογα με το πολίτευμα που επικρατεί σε κάποια πόλη, δίνεται διαφορετικό περιεχόμενο στην έννοια «πολίτης».
    - Το άτομο που είναι πολίτης σ' ένα δημοκρατικό πολίτευμα, συχνά δεν είναι πολίτης σ' ένα ολιγαρχικό πολίτευμα.
    - Κριτήρια για την απόδοση της ιδιότητας του πολίτη μπορεί να ήταν, κατά περίπτωση, η καταγωγή, το εισόδημα, το είδος της απασχόλησης κ.ά. (ἔστι γὰρ ... πολίτης)
- ⊗ Ο Αριστοτέλης αποφαίνεται ότι ο πολίτης ορίζεται με κριτήριο τη συμμετοχή του στη δικαστική και την πολιτική εξουσία.
- ο Πολίτης μπορεί να θεωρηθεί μόνο ο άνθρωπος, ο οποίος δικαιούται:
    - να ασκεί κάποιο αξίωμα στην πόλη που ζει
    - να συμμετέχει στη δικαστική εξουσία ως μέλος δικαστηρίου (πολίτης δ' ... ἀρχῆς + ᾧ γὰρ ἐξουσία ... κριτικῆς)
  - ο Και ο Πλάτων έδινε μεγάλη σημασία στη συμμετοχή στις δικαστικές λειτουργίες.
    - Η μη συμμετοχή σε αυτές ισοδυναμούσε με μη συμμετοχή στο σύνολο των λειτουργιών της πόλης.
- ⊗ Η πόλη, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, είναι ένα σύνολο από πολίτες με τα χαρακτηριστικά που περιγράψαμε παραπάνω (τοιούτων) απαρτίζεται από έναν

ικανοποιητικό αριθμό (ίκανόν) τέτοιων πολιτών, ο οποίος να μπορεί να εξασφαλίζει την αυτάρκεια τους.

- ο «Ἡ πόλις εἶναι ἕνας ὄχι ὅποιος νά 'ναι ἀριθμὸς ἀτόμων, ἀλλὰ τόσος που να εξασφαλίζει μια αυτάρκεια στη ζωὴ τους... αν λείπει κάτι ἀπὸ αὐτὰ που εἶπαμε, εἶναι τελείως ἀδύνατο ἡ κοινωνία αὐτὴ να εἶναι αυτάρκης» [Πολιτικά 1328 b 16].
- ο ἡ πόλις εἶναι το **σύνολο ἐναρξίμων πολιτῶν** ὥστε να εξασφαλίζεται ἡ **αυτάρκεια** για τα μέλη της πόλης, με **δικαίωμα συμμετοχῆς** στη **δικαστική** και **πολιτικὴ ἐξουσία**.

B3.

- ⊗ Ἡ **ἐπίμονη ἐπανάληψη** της **ἐννοίας** του **σκοποῦ** (του τελικοῦ αἰτίου) σε ἕνα κείμενο πολὺ μικρῆς ἐκτασης δεν εἶναι ἀσφαλῶς τυχαία:
- ο ἀγαθοῦτινος ἔνεκεν
  - ο τοῦ γὰρ εἶναι ἰδοκοῦντος ἀγαθοῦ χάριν
  - ο ἀγαθοῦτινος στοχάζονται
  - ο τοῦ κυριωτάτου πάντων (τῶν ἀγαθῶν στοχάζεται)... ἡ καλουμένη πόλις
- ⊗ Ἡ **ἐννοία** του **τέλους κυριαρχεί** στην ἀριστοτελικὴ σκέψη.
- ο Ἀναζητὰ την **οὐσία** κάθε **όντος** στον **προορισμό** και ὄχι στην προέλευση του.
  - ο Ἡ **σύσταση** και ἡ **ὑπαρξή** της **πόλης** και ὅλων των κοινωνιῶν **εξετάζεται** ὑπὸ το ἴδιο πρίσμα, σχετικά δηλαδή με τον **σκοπὸ** στον οποίο ἀποβλέπουν.
- ⊗ Ἡ **ἐννοία** του **τέλους** ἐμφανίζεται **αναπόσπαστη** προς την **ιδέα** του **ἀγαθοῦ**.
- ο Ἡ **ἀρετὴ** ὑπάρχει στο ὄν ὅταν αὐτὸ ἔχει φτάσει στο «**τέλος**» του.
    - Ἡ σχέση αὐτὴ ἔχει ἤδη καταδειχθεῖ στα Ἠθικά Νικομάχεια.
- ⊗ Ὁ Ἀριστοτέλης **ἀποδίδει** στην κοινωνικὴ **οντότητα** της πόλεως τον **χαρακτηρισμὸ** «**τέλεια**».
- Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς δεν ἰσχύει για τους ἄλλους δύο κοινωνικούς σχηματισμούς (οἶκος, κώμη).
  - ο Μέσα στη λέξη αὐτή, ο ἀρχαῖος Ἕλληνας ἀκούγε καθαρά τη λέξη **τέλος**, μια λέξη που δήλωνε:
    - το **σκοπὸ** για τον οποίο εἶναι πλασμένο το καθετὶ
    - τη **στιγμὴ** της **τελείωσης**, της **ολοκλήρωσῆς** του.
  - ο Ἐπομένως, **δεν δήλωνε** ὅτι ἡ δικὴ μας λέξη **τέλος**.
- ⊗ Στη συγκεκριμένη, λοιπόν, περίπτωση, το ἐπίθετο **τέλεια** λέγεται σε σχέση με την **ολοκλήρωση** του **εξελικτικοῦ κύκλου** που παρακολουθοῦμε (οικία - κώμη - πόλις).
- ο Ἡ **πόλις** εἶναι το **τέλος** των **δύο προηγούμενων μορφῶν κοινωνικῆς συμβίωσης**.
    - **Ἰκανοποιεῖ** ἀκόμη **πιο υψηλές** = **πιο "ἠθικές"** **ἀνάγκες** του ἀνθρώπου.
  - ο Ἡ **στιγμὴ** της **ολοκλήρωσῆς** δηλώνει και το **τέλος** της **εξέλιξης**.
    - Αὐτὴ ὄμως, δεν οδηγεῖ σε μια τελικὴ φθορὰ, ἀλλὰ σε μια **τελικὴ ολοκλήρωση**.

- ⊗ Επίσης, επειδή στη λέξη τέλος υπάρχει η έννοια του σκοπού, γίνεται φανερό ότι η πόλη αποτελεί το μέσο της επίτευξης ενός σκοπού και μάλιστα του σπουδαιότερου, του τελικού σκοπού.
- ο Αυτός ο σκοπός, όπως θα δούμε αμέσως μετά, είναι η **αυτάρκεια** των πολιτών.
- ⊗ Η πόλις είναι η ολοκλήρωση του εξελικτικού κύκλου επειδή αυτή, στην ουσία, πέτυχε τελικά την ύψιστη **αυτάρκεια**.
- ⊗ Στα «*Ηθικά Νικομάχεια*» ο Αριστοτέλης δήλωσε ξεκάθαρα ότι χρησιμοποιούμε τη λέξη **αυτάρκεια**, όταν θέλουμε να δηλώσουμε πως κάτι:
- ο είναι και **μοναχό του τέλειο αγαθό**
  - ο και **μόνο του κάνει τη ζωή του αξία** να τη ζήσει κανείς, έχοντας το αίσθημα ότι δεν έχει ανάγκη από τίποτε άλλο.
- ⊗ Η πόλη χαρακτηρίζεται **τέλεια**, ακριβώς γιατί τίποτε άλλο δεν χρειάζεται πέρα από αυτήν ο πολίτης.
- ο Αφού η πόλις είναι αυτάρκης, μπορεί και μόνη της να του χαρίσει το πιο μεγάλο αγαθό, που είναι το **εὖζῆν**, η ευδαιμονία.
- ⊗ Μια πόλη είναι **αυτάρκης** όταν:
1. Έχει την κατάλληλη γεωγραφική θέση:
    - a. της εξασφαλίζει **άφθονα υλικά αγαθά**
    - b. τη βοηθάει στην **εμπορική ανάπτυξη**
  2. Έχει τις απαραίτητες **αμυντικές δυνατότητες**.
  3. Διαθέτει σύστημα **χρηστής διοίκησης**.
  4. Διαθέτει σύστημα **απονομής δικαιοσύνης**.
    - a. Επομένως, εάν είναι **ανεξάρτητη**, δηλαδή **δεν χρειάζεται εξωτερική βοήθεια**, για να καλύψει τις υλικές και ηθικές -πνευματικές- κοινωνικές ανάγκες της.
  5. Ο Αριστοτέλης όμως διευκρινίζει ότι ο **σκοπός** της **συγκρότησης πόλεων** είναι **ανώτερος**.
    - a. δεν εξασφαλίζει απλώς το «ζῆν»
    - b. **εξασφαλίζει το «εὖζῆν»**.
  6. Το «εὖζῆν» διασφαλίζει η **αυτάρκεια**.
    - a. Η αυτάρκεια καθιστά την πόλη ανώτερη από τις άλλες κοινωνικές οντότητες.
- ⊗ Ο Αριστοτέλης οδηγείται στο **συμπέρασμα** ότι η πόλη αποτελεί έναν οργανισμό που έχει δημιουργηθεί **φύσει** και όχι νόμω.
- ⊗ Η **συλλογιστική πορεία** που οδηγεί στο συμπέρασμα αυτό, είναι η ακόλουθη:
- 1^η προκειμένη
    - ο Οι **πρώτες κοινωνικές οντότητες** (*οἶκος, κώμη*) ήρθαν στην ύπαρξη **εκ φύσεως**.
  - 2^η προκειμένη
    - ο Η πόλη είναι το **τέλος**, η τελείωση δηλαδή και η ολοκλήρωση των **πρώτων κοινωνικών οντοτήτων**.
- Συμπέρασμα
- ο Η πόλη ήρθε στην ύπαρξη **εκ φύσεως**.
- Η **πρώτη** κοινωνική οντότητα ήταν ο **οἶκος**.
- Η οικογένεια είναι το **αποτέλεσμα** του φυσικού «**συνδυασμού**» ἄρρενος και θήλεος.

- Σκοπός του ήταν:
  - η ικανοποίηση των καθημερινών αναγκών
  - η αναπαραγωγή του είδους.
- Η δεύτερη ήταν η κώμη.
  - Η κώμη είναι το αποτέλεσμα που προκύπτει από τη συνένωση πλειόνων οίκιων.
- Σκοπός της ήταν η ικανοποίηση ανώτερων αναγκών από τις καθημερινές
  - π.χ. η ανάγκη για λατρεία του θεού ή για απόδοση της δικαιοσύνης.
    - Η οικογένεια δεν μπορούσε να έχει ούτε τυπικό λατρείας, λατρευτικές, δηλαδή, ιεροτελεστίες ούτε μηχανισμό απόδοσης δικαιοσύνης.
- ☞ Η σειρά των προκειμένων προτάσεων και του συμπεράσματος είναι ανεστραμμένη.
  - Πρώτα διατυπώνεται το συμπέρασμα και μετά δίνονται οι προκειμένες προτάσεις, που αιτιολογούν το συμπέρασμα.
  - Η επιλογή αυτή ίσως γίνεται για να κεντρίσει το ενδιαφέρον των ακροατών.
- ☞ Ο Αριστοτέλης διατυπώνει ένα δεύτερο συλλογισμό, για να αποδείξει ότι η πόλη αποτελεί μία φύσει κοινωνική οντότητα.
  - 1^η προκειμένη
    - Φύση είναι η μορφή που έχει ένα πράγμα κατά τη στιγμή της τελείωσης του.
  - 2^η προκειμένη
    - Η πόλη είναι η τελείωση των πρώτων κοινωνικών οντοτήτων.
- Συμπέρασμα
  - Η πόλη ήρθε στην ύπαρξη εκ φύσεως.
- ☞ Ο Αριστοτέλης υποστηρίζει ότι η πόλις είναι μία από τις κοινωνικές οντότητες των ανθρώπων, η οποία:
  - είναι η εξέλιξη των απλούστερων μορφών κοινωνιών.
  - προήλθε από τη συνένωση πολλών χωριών (κωμών).

B4.

Σελ. 179 «Η αρχαία ελληνική λέξη ... πόλιν».

B5.

όρῶμεν

συνεστηκυῖαν

ὑπέχειν, περιέχουσα

καλεῖν, καλουμένη

συγκειμένων

σκεπτέον

ὀλιγαρχία, ἀρχῆς

φανερὸν

λέγομεν, εἶπεῖν

ἱκανὸν

Θουκυδίδου Ἱστοριῶν Ζ 28

μηνύεται ἰοῦν οὐδὲν Δεν υποβάλλεται λοιπὸν καμία καταγγελία
ἀπὸ μετοίκων τέτινων καὶ ἀκολούθων ἀπὸ κάποιους μέτοικους καὶ υπηρέτες,
περιμέντων Ἐρμῶν, σχετικά με τὴν ἀποκοπή των Ἐρμῶν,
περικοπαῖδέτινες ἀλλὰ κάποιιοι ἀκρωτηριασμοὶ
ἄλλων ἀγαλμάτων πρότερον ἄλλων ἀγαλμάτων στο παρελθόν
γεγενημένα ἰὺ πόνεωτέρων που εἶχαν γίνεαι ἀπὸ νεαρῶν
μετὰ παιδιᾶς καὶ ἰοῦν, γι' ἀστεῖο καὶ ἀπὸ μεθύσι
καὶ τὰ μυστήρια ἄμα ὡς ποιεῖται καὶ πὼς τάχα γίνονταν τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια
ἐνοικίαις ἐφ' ὕβρει· σε σπίτια με ἀναίδεια·
ὦν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιῶντο. γι' αὐτὰ κατηγοροῦσαν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδη.
καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες Καὶ αὐτὰ πιστεύοντας
οἰμάλιστα ἀχθόμενοι ἐκεῖνοι που δυσφοροῦσαν περισσότερο
τῷ Ἀλκιβιάδῃ με τὸν Ἀλκιβιάδη
ἐμποδῶν ὄντι σφίσι που τοὺς στεκόταν ἐμπόδιο,
μὴ αὐτοῖς βεβαίως προεστάναι ὥστε νὰ μὴν προῖστανται με σταθερότητα
τοῦ δήμου, στη δημοκρατικὴ παράταξη,
καὶ νομίσαντες, καὶ νομίζοντας
εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πὼς ἀν τὸν ἐδίωχναν αὐτὸν
πρῶτοι ἀνεῖναι, θα ἦταν πρῶτοι,
ἐμεγάλυνον τὰ μεγαλοποιούσαν
καὶ ἐβόων καὶ κραύγαζαν
ὥστὰ τε μυστικὰ πὼς τάχα καὶ ἡ παρωδία των μυστηρίων
καὶ ἡ τῶν Ἐρμῶν περικοπή καὶ ὁ ἀκρωτηριασμὸς των Ἐρμῶν
γένοιτο ἐγένε
ἐπὶ δήμου καταλύσει με σκοπὸ τὴν κατάλυση τῆς δημοκρατίας
καὶ οὐδὲν εἶη αὐτῶν ὅτι οὐ καὶ ὅλα αὐτὰ
μετ' ἐκεῖνου ἐπράχθη, ἐγέναν με τὴ συμμετοχὴ του,
ἐπιλέγοντες τε κμήρια ἀναφέροντας ὡς ἀπόδειξη
τὴν ἄλλην αὐτοῦ οὐδημοτικὴν ὅλη τὴν ὑπόλοιπην ἀντιδημοκρατικὴν
παράνομιαν παράνομη συμπεριφορὰ του
ἐστὰ ἐπιτηδεύματα. στις ἐνασχολήσεις.

Γ2.

τινὰ
ὑβριν
οὔσι(ν)
μάλα
ἐπαιτιῶ

ὑποληφθεῖσι(ν)
ἐξελῶεν
βοᾶν
ἔσται
πεπράχθω

Γ3α.

περιτῶν Ἑρμῶν: εμπρόθετος προσδιορισμός της αναφοράς στο μηνύεται

ὑπὸ νεωτέρων: εμπρόθετος προσδιορισμός του ποιητικού αιτίου στο γεγενημέναι

τὰ μυστήρια: υποκείμενο του ρήματος ποιεῖται, αττική σύνταξη

τὸν Ἀλκιβιάδην: αντικείμενο του ρήματος ἐπητιῶντο

δήμου: ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός, γενική αντικειμενική στο καταλύσει

αὐτοῦ: ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός, γενική υποκειμενική στο παρανομίαν

Γ3β.

Πλάγιος λόγος:	νομίσαντες, εἰαὐτὸν ἐξέλασειαν, πρῶτοι ἄνειναι
Ευθύς λόγος:	εἰαὐτὸν ἐξέλασειαν, πρῶτοι ἀνεῖσαν/εἶεν
	εἰαὐτὸν ἐξέλασαιμεν, πρῶτοι ἀνεῖμεν/εἶμεν
Εἶδος:	Ἀπλή σκέψη του λέγοντος